

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΑΜΙΡΑΛΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΕΡΓΙΑΣ

Τόν λέγανε Τριαντάφυλλο... Πώς βρέθηκε τόχα ο θρασύς αυτός, ο φτωχόμενος με τα ποικύρια και τα βλάτα εκεί ψηλά στο Λαδοφωρί, ο αναθρεμμένος με...

Ναύτης στη Βιτινίτσα.

στροφόμενος στο «αύλο», είχε ότι την εποχή που έγιναν η τράξις ο Ντάφλος (Τριαντάφυλλος) ήταν ναύτης στα στεριάματα που...

Κι όταν ήρθε η επιτροπή διά τους κληροτούς, γαλόνα πλατεία δλόζουσα, μιά πιθαμή μοντάκια, φαλάκρες που γυαλιζανε, μπότες με σπηροίνα, κομπιά χρωιά και έπιωίδες κόκκινες, ο Τριαντάφυλλος τά έχασε.

«Αν γλιτώσε από τον ένομοτάχη που έκανε την ανάκρισι για την έσοκλοπι, από αυτούς δεν θα γλιτώσει!...»

«Δε βουτήξει, τόν λοιπόν, για να σωθή, μέσα στην άγνωστη του θάλασσα, που τού έτοιμασε ο Ξάδερφός του.»

— Τι έπάγγελμα μετέργεσαι; τόν ρώτησαν.

«Πήγε να πη: «Κατασκοπέλητης!» Αλλά λέγετα αυτό!... Τι έπάγγελμα να πη; Τού νού σου, Τριαντάφυλλε, να μη σε υπλέξουνε οι γαλιόνδες!...»

— Δέν Ξέρεις τί έπάγγελμα μετέργεσαι; τού Ξανάταν.

Αυτός έκανε πως δέν καταλαβαίνει, έκανε τόν χαμό.

— Τι δουλειά κάνεις, βρε παιδί μου;

— Α, τι δουλειά... εγώ; Πώς κάνω...

— Τι δουλειά;

— Ναύτης στα καΐα!

— Στα καΐα; Ποιά καΐα; Έχει καΐα εδώ στο Λαδοφωρί.

είπε Ξαμνισμένη ή επιτροπή.

— Όχι εδώ, στη Βιτινίτσα, απάντησε αυτός αγά-αγά, κι έσκέφτανε μέσα στο μυαλό του: «να Ξέφυγα με τά... καΐα, ά-ραγε!»

«Ναύτης», σημείωσε ή επιτροπή, κι' ενάλεσαν κατόπι άλλον.

«Έτσι λοιπόν, ένα πρωί ο Τριαντάφυλλος, φρέσκος, άνοικτός και μυρωδάτος, βρέθηκε ναύτης στα ποικύρια. Τού βγάλενε τά προκομένα τά τσαφουχιά, γιατί χιλιούσε τó κατόστρωμα και τόν βάλανε να σφουγγαρίζει τού βαποριού τó πάτωμα. Κομιόταν κρεμαστός σε μιά αλόρα «σόν τσαντίλα με τυρί», και τού φέρεσαν κάτι παντελονόρες μεγάλες και πλατιές, που έχασε μέσα εκεί τά... πόδια του!... Αιμέμαξέ διαχώρας στο πλοίο με μιά άκρη, πίσω από κάτι σφορούς μεγάλων και χοντρών σχοιμών, κιντάζοντας τά κύματα που έρχονταν από τής θάλασσας τó βάθος, με τίς

— 'Από πού μας ήρθες, μορφέ υτελιφίνι τής βεδούρας; ...

άσπρες χαιτες τους, σάν κοπάδια άτελειότα από πρόβατα άσπρομάλα, πρόβατα άσπυμάλα και ζουβινάτα, κατσίκια που πήδινε, «φλώδες» γίδες, τράγοι που πάνε να πηδίσουν τó ποικύμα, άρνάκια που φωνάζουνε, δόλοκληρο άναιρο τσοπάνου ζωντανό, κοπάδια χιλιάδες και μυριάδες που έρχονταν με βοή και σάλαγο, σάν να βέλαινε ή θάλασσα δόλοκληρη, άτ' άκρη σ' άκρη!...

Χανότανε κι' αφαιρένοταν ο Τριαντάφυλλος στο θέαμα αυτό, ως που μιά κροαγή τόν Ξύτναγε, σάν τόν Ξύττουσαν στην ύπηρεσία, ή καμιά γνώριμη φωνή, τού έκοβε τίς φαντασίες, λέγοντάς του μαλακά:...

— Και πώς τά καταφέρνεεις, μορφέ Τριαντάφυλλε, με τή θάλασσα;

— Πώς να τά καταφέρου!... Όβλου κι' λιγούρις λέχου σου έριους!

— Λιγούρες; Λιγούρες για κάρνα... κατσικι, βέβαια!...

***

«Έτσι ο στόλος μιά φορά πήγε και στη Ζάκυνθο. Οι ναύτες βγήκανε Ξω να «εσφραμισούν». Ψοαία πόλας και κόσμος βολικός. Με μιά δεκάρα άγρόδες ένα ζωνι σταγυρία και σου διναν και ένα «μαρδίνε» πίσω για τά ρέστα σου. Ο Τριαντάφυλλος ήταν καταμαγεμένος. Τού διναν και τά ούτια και τού λέγανε κι' ευχαριστώ. Δέν ήταν σάν τόν Περισμά, που κιντάζαν να τού πάρουνε και τά κομπιά άτ' τή στολή του.»

— Ευχαριστώ, αφέντη μου, μωσανιόρε μου, και... βοήθειά σου ό άγιος!...

Οι Ζακυνθιοί μάλιστα οι ναύτες τόν περιτομήθραν και αϊτόν και τó άλλο «πληρωμα» τού πλοίου. Έφαγαν, έπιαν, τραγουδούσαν, χορεύανε:

Ζάκυνθος και Κεφαλλονιά Κέρκυρα και Λευκάδα, αυτά τά τέσσερα νησιά, στολίζουν την Έλλάδα!...

«Υστερα τραγουδούσε κι' αυτός: Ποιος είδες τέτοιο θάμασμα και χαλασμό μεγάλο!...

«Επειτα άτ' άδες αυτές τις περιποιήσεις που ό Ζακυνθιοί ναύτες δέν άφίτανε τούς συναδέλφους τους να πληρώσουν, φιλοτιμήθηκε κι' ο Τριαντάφυλλος και ήσοχέθηκε ένα τραπέζι από «σπληνάντερας», άμα πήγανε ο στόλος στο... Λαδοφωρί!...

«Αλλά τó Λαδοφωρί ήταν μακριά, τó Ρομειλιώτικο φιλότιμο παρόν και ή ήσοχέρεσις δέν έπρεπε να μείνη χωρίς ν' άποδοθή άμέσως. Πιό φιλότιμο δέν φανούσι ό «εσαφιόλου» ό Ζακυνθιοί από μιά τούς Ρομειλιώτες!... Έλεγε ο Τριαντάφυλλος.

Και μιά που θά έμενε ο στόλος έγκτά-όχτώ μέρες στη Ζάκυνθο, σκέφτηκε να Ξεπληρώσει τή φιλοξενία. Έκαμε λοιπόν μιά βόλτα στην άγορά, πήγε στα χαλακιά και ρώτησε πόσο πουλιούνται τά άρνιά.

— Πάρε αυτό, αφέντη μου, κι' είνε φινό πράγμα! τού λέγανε. Μά ό «αφέντης» δέν είχε χαμηλά.

— Δέ μ' φάνουν τά ψαλά; τούς απάντησε. Βισπέ τά δίν';

— Μά πώς, μιά τζόγια, ένας άμυράλλος, σάν έλόγου σου, χωρίς ούτε ένα φ α ρ δ ί ν ι!

Είνε θάγια, να τόν άγο, είνε θάγια!... Ξεφώνιζαν κι' άπορούσαν οι Ζακυνθιοί.

— Δέν λέχου ούρέ, σου είπα!

— Αί, τού! και δέν έχεις, άμυράλλε μου, δέν παίρνεις!... Δέν σίν' έτσι; Όσκει;

«Δέν παίρνω!» σκέφθηκε ο Τριαντάφυλλος! Και πού άκούστηκε ν' άγοράζουσι τ' άρνιά με χολήματα!...

Στό Λαδοφωρί τά κατσίκια δέν πουλιούνται, κλέβονται!... Κι' αυτός τó γεύμα θά τó δωσι!

«Έφαγαν, έπιαν, τραγουδούσαν, χορεύανε!...

«Έτσι βρέθηκε ναύτης στα ποικύρια.»

«Εκεί που δέν υπάχοννε τετράποδα, αλλά μόνον πετεινά τού ούρανού...»

— 'Από πού μας ήρθες, μορφέ υτελιφίνι τής βεδούρας; ...

«Έφαγαν, έπιαν, τραγουδούσαν, χορεύανε!...

Θά στρώσει κλάρες στά Ζακυνθιά τὰ περιβάλλει, θά ψήση τὸ ἀρνὶ στὴ σούβλα, πὺν νὰ γίνῃ σὺν οἴκῳ ὄρωμο, καὶ θά τοὺς πῆ κωθῆσθε νὰ φαίε, κ' ἔπειτα ἄς πελάνομεν...»

Ἐκαμε λοιπὸν μιὰ περιόδια στὰ περὶχωρα τῆς πόλεως. Πουθενά ὄμως στάνη, πουθενά κοτάδια γιὰ κλειριά, σθυστός, βουβῆς ὁ τόπος ἀπὸ βέλαια, νεφρὸς ἀπὸ σάλαγο καὶ χλιαρὴ τσιπίνων!.. Λουλούδια μόνον ὅσα θές, πανταγίνα ἕνα σωρὸ, καὶ μαντολίνα ἄφθονα!.. Τρώγονται τὰ μαντολίνα ὄμως;

Ἄξιστα ὁ Τριαντάφυλλος σκέφθηκε ὅτι στὰ ἀμπάρια τοῦ πολυεμοῦ ἦσαν πρόβατα, μοσχάρια καὶ ποικιλιά, γιὰ τὸ καθήκοντο οὐσίστο! Καὶ ἔταν τὸ ζαλὸ εἶνε στήν πόρτα σου, γιατί νὰ τὸ ἀναζητᾷς ἐκεῖ πὺν δὲν ἵστασθαι!..

Ἦτοίσε λοιπὸν νοοῖς κ' ἀνέβηκε στὸ θωρητό. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα φοιτῆς καὶ ψησταριές, μεζεδες, κοκορέται κ' ἀρνιά, ἄλλα νὰ ψήγονται στὰ σουβλιά, κ' ἄλλα νὰ περιμένουν κρημασμένα, κνίσεις καὶ σπληνάντορα, καιάρι ὁ Τριαντάφυλλος κ' εὐχῆς καὶ θαυμασμοὶ ἀπὸ παντοῦ!..

— Νὰ ζήσης, Τριαντάφυλλε!..
— Ὁ, τι ἐπιθυμῆς, λεβέντη μου!..
Ἦ πληροῖα γίνονται σε... ἀρνιά!

Ἐνα ἀρνὶ στὸ φούρνου γιὰ νὰ φέρῃ τὸ ψωμί, ἕνα στέν κάπια γιὰ νὰ προσφέρει τὸ κρασί καὶ τόσα γιὰ τὰ ἄλλα τὰ χρειώδη τοῦ γλεντιοῦ.

Κι' ὁ Τριαντάφυλλος ἔτριβε καὶ ξανάτριβε τὸ πολυεπέθ μονοστάκι του, ναυαγὸς οὐσός, μέσα στῆς φωτιάς καὶ τῆς κνίσης τὸ πέλαγος, πάσο στὸ ὅποιο σὴν πατόρια γυρίζαν ἴσχυα στὴ σουβλιά τους τ' ἀρνιά.

— Οὐρὸ καλὰ εἶνε στὸν ναυτιό. Πιὸ καλὰ κ' ἀπὸ τοῦ Λοιδωφῆ ἀκόμα!.. ἔλεγε ὁ Τριαντάφυλλος.

Καὶ δόστον τραγοῦδια καὶ καντάδες :
*Τὸ Μεσολόγγι νὰ καὶ
κ' ἡ Πάτρα νὰ βουλιάζη
καὶ τὸν καυμῖνον Ἐπαχτο
Θεὸς νὰ τὸν φυλάξη.
Πῶχει κορίτσια ὄμορφα
καὶ ναῦτες παλληκάρια...*

— Γεῖα σου, λεβέντη Τριαντάφυλλε, ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃς!..

— Πῶς φαίνεται ποῦναι ἄρχοντας, μορὲ τζόγια μου!

— Ἀπὸ μεγάλο σοί! κατάλαβες!..
Τραγοῦδιῆσαν καὶ οἱ Ζακυνθιοὶ ὕστερα :
*Τζάντε μου, τζάντε, τζάντε μου
καὶ φῶρο τοῦ λεβάντε.
Τ' ἀθή σου, μάσχος τοῦ Μαγιοῦ,
κ' ἡ πέτρα σου πριλλάντι!*

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἀνεκαλύφθῃ ἡ κλοπὴ τῶν ζῶων τοῦ ποικειοῦ, ὁ ἐξ Λοιδωφῆ μισοκόπος εἶδε τὸν ἐξῆς περιεργὸ καὶ δέξιμόφωρος ἀλληλέγγυο μεταξὺ τῶν στοιχείων τῆς φήσεως καὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ὅτι, δηλαδή: Σὴν μιὰ φορὰ ἡ θάλασσα ἔβωσε τὸν Τριαντάφυλλο ἀπὸ τῆς ζωοκλοπῆς, τοῖρα ἡ ζωοκλοπὴ ἔβωσε τὸν ἴδιο ἀπὸ τῆς θάλασσης.

Γιατὶ τὴν ἐπομένη μιὰ ἐπειγουσα διαταγὴ ἀποσποῦσε τὸν ἐναυτιό τῆς Βιτινιώσεως ἀπὸ τὸ ναυτιό στήν... ἀεροπορία, ὅπου δὲν ἵστασθαι οὔτε καιτάρια, οὔτε πρόβατα, ἄλλὰ μόνον πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὅποια, ὡς γνωστόν, δὲν τρώνει οἱ Λοιδωφικώτες!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Μιά ἄπορία τοῦ Μάρκ Τουαίν. Οἱ καλφάδες καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κωρυέως. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ τετραπέρατος εὐθυμεγράφος Ὁ Γερμανὸς ποιητῆς Μπόντζελς καὶ ἡ γυναίκες. Μία ἐξυπνὴ ἀπάντησις. Ἡ κολοσύνη καὶ ἡ πράξις τοῦ φιλοσόφου Ἀβουζιτ. Ἐο φερμακὸ κατα τῆς μελαγχολίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Μάρκ Τουαίν, ὁ περίφημος ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος συγγράφει, κατελήφθη κάποτε ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια. Ἦθελε νὰ ἀβῆ, σῶνει καὶ καλὰ, πῶς οἱ ἀρχαριοὶ μικροὶ κωρυεῖς ἀρχίζαν νὰ μαθαίνουν τὸ ἐπάγγελμά τους. Πῆγε λοιπὸν μιὰ μέρα σ' ἕνα κωρυεῖο, κ' ἐνὸ τὸν ἐξῆρισε ἕνας νεαρὸς κωρυεὺς, τὸν ρώτησε :

— Δὲ μοῦ λές, παλληκάρη μου, γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς κωρυεὺς, πρέπει βέβαια νὰ ἀρχίσῃ νὰ μαθαίνῃ ξυρίζοντας... ἀνθρώπους. Πῶς τοὺς βρίζετε ὄμως αὐτοὺς τοὺς καλόβολους πελάτες;

— Νὰ σᾶς πῶ, κύριε, ἀπάντησε μὲ προθυμία ὁ νεαρὸς κάψας. Δὲν ξέρω πῶς γίνεται αὐτὸ ἐν ἄλλο κωρυεῖο, μὰ στὸ δικό μου εἶδω νὰ πῶς τὰ ἐξεῖ κανονιστὸ ὁ μίστορας: Τοὺς τακτικῶς πελάτες τοὺς ξυρίζουν οἱ καλφάδες, τοὺς ξένους οἱ βοηθοὶ καὶ ὅταν ἐβῆ κανεὶς ἀνεύστος μὲ φροσιονομία κωρυεῖο, τότε τὸν παραλαμβάνουν οἱ ἀρχαριοί.

— Ἄ! ἔκανε γελώντας ὁ Μάρκ Τουαίν. Σὺ θὰ εἶσαι λοιπὸν σπουδαῖος τεχνίτης :

Ὁ νεαρὸς κωρυεὺς ὄμως κοίτησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ ἀπάθεια :

— Ὁ, ὄχι! κύριε. Σεῖς εἴσαστε... ὁ πρῶτος πὺν ξυρῖσω!..

Ὁ Μάρκ Τουαίν ἀκούγοντάς το αὐτὸ πετάχτηκε ὀρθος καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

***

Ὁ γερομανὸς ποιητῆς Βαλδεμάρ Μπόντζελς εἶνε πολὺ ὀρθῶς ἀνθρώπος καὶ σπουδαῖος κατακτητῆς γυναικείων καρδιῶν. Κάποτε λοιπὸν πὺν παραθερῆσε ἐν κάποια κοσμικῆ λουτροπόλῃ, ἦταν ὅλη τὴν ὥρα περιστοιχισμένος ἀπὸ ὄμορφα καὶ εὐθῖμα κορίτσια.

— Ἀγαπήτη μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ φίλος του βιεννέζος ζωγράφος Γιουγκνικελ, ὁ ὅποιος παραθερῆσε στὴν ἴδια λουτροπόλῃ, θαρρῶ πῶς χάνεσαι πολὺν καιρὸ μὲ τίς γυναίκες.

— Καθόλου, ἀπάντησε ὁ ποιητῆς. Ὁ ἔρωτας εἶνε κ' αὐτὸς ἕνα μέρος τῆς ἐργασίας μου.

— Τότε, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ ζωγράφος γελώντας, ἐπιτρέφεῖ μου νὰ σοῦ δώσω μιὰ φιλικὴ συμβουλή: Μὴν ἐργάζεσθαι τόσο πολὺ, γιατί γρήγορα θὰ πάθῃς ἀπὸ ὑπερκόπαισι ἔτσι πὺν πᾶς!

***

Ὁ περιώνυμος φιλόσοφος Ἀβουζιτ βρισκόταν κάποτε στὴ Γενεύη καὶ καταγινόνταν ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ σὲ βαρομετρικῆς παρατηρήσεως, τίς ὅποιες ἐσημείωνε ἐπὶ σειρᾶν 27 ἐτῶν σ' ἕνα τετραδίο.

Μιά μέρα ἡ ὑπηρετριά του, πὺν μόλις τὴν εἶχε προσλάβῃ, ἐσκώπεισε καὶ καθάρισε τὸ γραφεῖο τοῦ φιλοσόφου, ἐνῶ αὐτὸς ἔλειπε ἔξω.

— Τὶ τῶκαρες αὐτὸ τὸ τετραδίο πὺν ἦταν κοντὰ στὸ βαρομετρίο; τὴν ρώτησε ὁ Ἀβουζιτ ὅταν ἐγύρισε.

— Ὁ, κύριε! Εἶχε κωπίνεσι ἀπ' τὴν πολυκαμάρια κ' ἦταν ἀκόμα το. Τὸ ἔκαμα λοιπὸν καὶ στὴ θέσι του ἔβαλα ἕνα ἄλλο καθαρὸ. Τότε ὁ ἔξοχος ἐπιστήμιον σταύρωσε τὰ χεῖρα του καὶ τῆς εἶπε μὲ μιὰ μικρὴ ἀπαρᾶξι :

— Ἐξῆρις αὐτὸς ἄνετες; Κατέστρεψες μιὰ ἐργασία εἰκοσιεφτά ἐτῶν! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἄλλοτε νὰ μὴν ἀγγίξεις τίποτε μέσα στὸ γραφεῖο μου... Ἀφθαστον ἕνος δηλαδή καλοσύνης καὶ πραότητος.

***

Ὁ Λούθηρος, ὅταν κάποιος νέος τὸν ζήτησε φάρμακον κατὰ τῆς μελαγχολίας, τοῦ ἔδωσε τὴν ἐξῆς ἀπάντησι :

— Τὸ καλύτερο φάρμακον ἐναντίον κάθε θλιθερῆς σκέψεως, γιὰ τοὺς γέροντας καὶ γιὰ τοὺς νέους, εἶνε ἡ εὐθυμία καὶ τὸ θάρρος, ἡ ἀθάνα εὐθυμία καὶ τὸ ἐντιμὸ θάρρος. Μὲ αὐτὰ τὰ δύο μοπορεὶ κανεὶς νὰ φτάσῃ στὰ γερατεῖα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ!..

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ, στὸν ὀποψήφιο περῶρο.— Ἄν παριστάτο ἀνάγκη νὰ περιγράφετε ἕνα γεγονός γιὰ τὸ ὅποιο δὲν ἔχετε πληροφορίες, πῶς θ' ἀρχίζατε τὸ ἄρθρο σας!..

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— «Πληροφοροῦμεθα ἐξ ἐγκύριου πηγῆς...»

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Ὁραία. Καὶ πῶς θὰ τὸ τελεωνάτε;

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— «Μολονότι θὰ ἠδινάμεθα ν' ἀφιερῶσωμεν καὶ ἄλλας λεπτομερεῖας, ἐλλείψει χώρου ἀναγκασόμεθα νὰ μὴν τὸ πράξωμεν...»

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Λαμπρά!.., σὰς προσλαμβάνω στὴν ἐφημερίδα μου...

Ὁ Μάρκ Τουαίν

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ

— Ἀφσὲ με, καλὲ μου ἄνθρωπε, νὰ ἐργασθῶ... Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματια πὺν πουλάς...
— Μὰ, κύριε Λεβὶ, ἔχω πράγματα πὺν σὰς ἐνδιαφερόν... Καλαμαρία, πέπνες, σταντόγατα...
— Μὰ δὲν θέλω τίποτε... Ἀδειάστε μου τὴ γωνιά...
— Μὰ πουλάς ἀπ' ἄια: τρώφια, ροιχα, βιβλία...
— Ἀδειάστε μου τὴ γωνιά, σὰς εἶπα!..
— Πουλάς πιάνα, βιολιά, ποδήλατα...
— Ἄκουσε ἐδῶ!.. Ἄν δὲν φύνῃς ἀμέσως, θὰ σφυρῶ στὰ σκυλιά μου...
— Περιφῆμα!.. Πουλάς καὶ σφυρῶτρες γιὰ τὰ σκυλιά!.. Ἀγοράστε μιὰ γιὰ νὰ τὰ φωνάξετε ...

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

Ἐνας Ἀγγλος κ' ἕνας Ἀμερικανὸς στοιχημάτισαν μιὰ μέρα ποῖος θὰ πῆ τὴν πὺν ἀπίθανη ἱστορία...
Πρῶτος ὁ Ἀμερικανὸς ἀόρισε νὰ λέη :
— Ἦταν μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἕνας Ἀμερικανὸς τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν...
Μὰ ἀμέσως ὁ Ἑγγλέζος τὸν δέκατο :
— Κερδίσσατε! φώναξε. Μὴν κινεθε τὸν κόπο νὰ συνεχίσετε. Ἀμερικανὸς τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν εἶνε τὸ πὺν ἀπίθανο πρᾶγμα τοῦ κόσμου...
Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ποσὸν τοῦ στοιχήματος.